

Українська народна казка
ВОВК, ПЕС І КІТ

Художник Ю. СЕВЕРИН

**Був одного разу господар і мав пса. Але щось чи йому їсти
не давав, чи його бив.**

**Так той пес його покинув і пішов геть од нього в світ
волючитися.**

Іде, іде, здибається з вовком.

Так вовк до нього: „Як ся маєш, приятелю?“ — „А но маюся!“

„А де ж так ідеш?“ — „Ат, волочуся, покинув господаря“.

**„Но, то іди зо мною, будем волочитися обидва; як що ухопимо—
будемо купою Істи, та й не будемо голодні“.**

От і добре. І так ходять разом і разом їдять купою.

А щодень, то мають свіжину, бо вовк все добре бере.

А пес допомагає дерти і Істи.

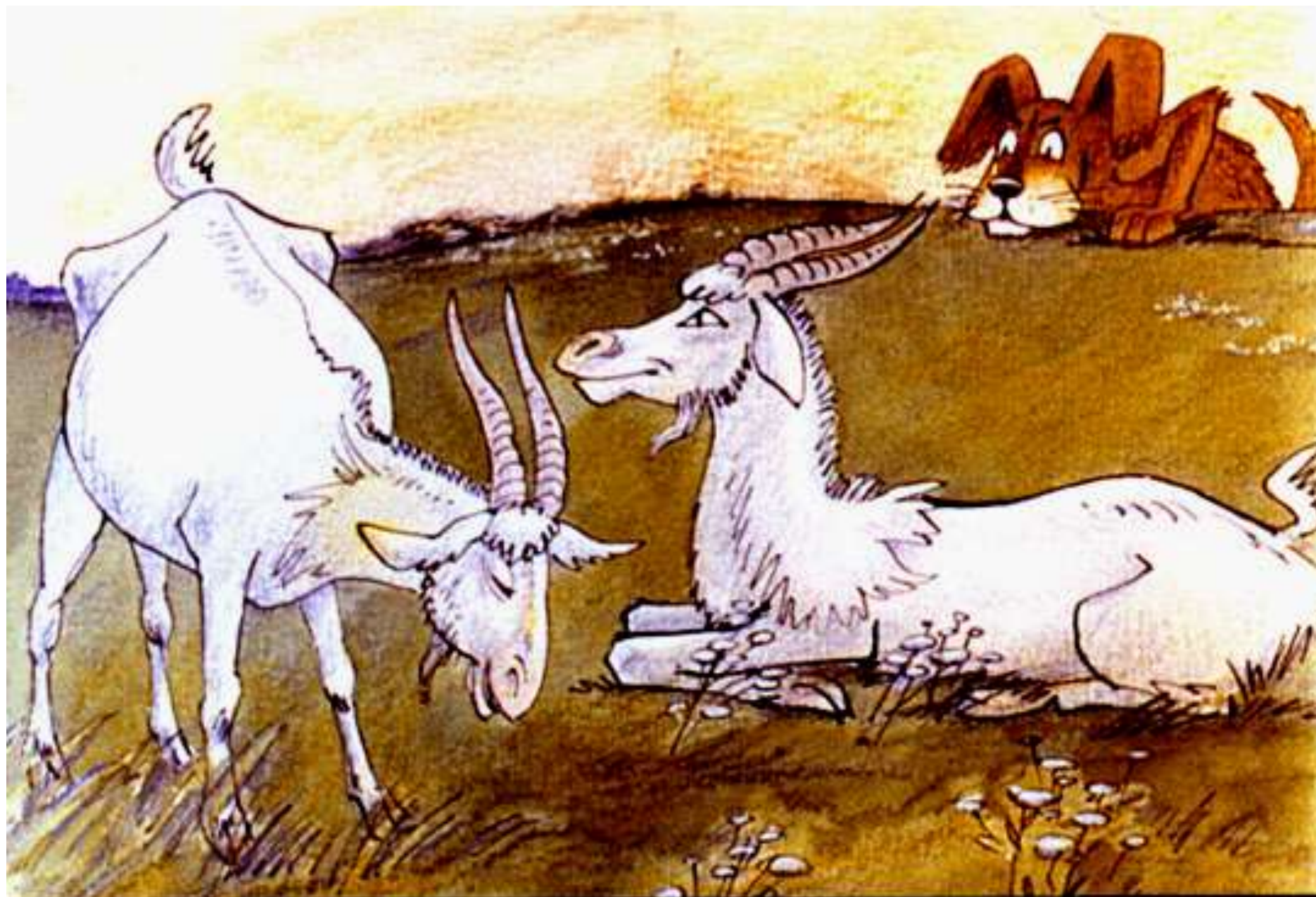
Та гладкий який став псисько, від'ївся, відіспався...

Вже і вовка покидає, хоче сам ходити по лісі і живитися.

**Він думав, що йому буде так добре брати створіння,
як і вовкові.**

Ось іде, іде, надібає кози. Но, здобич сама проситься до нього.

Розігнався—та на кози, хотів ухопити по-вовчому.

А кози на пса рогами.

Женуть, аж вихор стоїть.

Летить псисько, аж ся задихав, аж ся засапав. Ледве утік.

Зупинився, погляда назад. Кози не видно.

Еге, з вовком йому добре було, бо вовк усьо ухопив,
що наглядів. А він був тільки до готового.

Але що ж робити? Іде, іде, надібає ся з котом, що також шукає Істи.

Но і добре, думає собі пес, буду мати його за товариша.

Та каже до нього: „Ходи зо мною, будемо мати що Істи;
де що надібаємо, то схопимо, будемо Істи купою“.

**Но, добре. Ідуть, ідуть. Бачать—пасуться коні на долині,
а одна кляча подалі.**

„Так!—каже пес.—Я її візьму, але ти будеш мені до помочі!“
А кіт: „Буду!“

А пес каже: „Ого, зараз я П візьму, но що ж, подивися, чи ся наїжив на шиї?“ А кіт: „Наїжився, або?!“

„Но, а набурив ся мені хвіст чи ні?“ — „Набурився!“

„А почервоніли мені очі?“ — „Почервоніли, або?!“

„Но, то й добре!“—І далі вже той пес—до клячі.

А та як ся оберне, як його копитами увалить в самую голову.

Пес так і одлетів на бік і ані дихнув!

А кіт допіро до нього підходить. Дивиться, хита головою.

„Ого! Як тепер в тебе наїжилася шия, набурився хвіст і почервоніли тобі очі“.

Поволочився собі кіт геть. А пес відійшов та й потяг до лісу шукати вовка.

К і Н Е Щ В

Редактор І. Русанівський

Укркінохроніка, Київ-133, Щорса, 18
Міністерство культури УРСР
№ 3989 II, 1990 р. Ціна 30 коп.